

KIS HÍR

... A TULSÓ PARTRA MUTATOTT. (Lásd a 137. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

LIX. köt. 9. szám. Ara negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil. 1900. augusztus 26-án. Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

A HÁROM BOSZORKA.

— Elbeszélés, számos képpel. —

(Folytatás.)

BÁRMENNYIRE érdeklődtek Zoltán és Szidike az ő nagyon különböző három boszorkájok iránt, azért, szó sincs róla, éppen nem járt mindig rajta az eszök. Ugyszólván csak afféle séta közben való külön mulatságnak tekintették. Volt otthon elég más időtöltésük: olvasás, játék és legfőképpen a beteg Sáríka szórakoztatása, persze, amikor a betegnek nem esett terhére, hogy testvérei ott az ő szobájában csevegjenek, vitatkozzanak és száz-féle kérdést bocsássanak az ő eldöntése alá. A jó öreg Lujza néni vigyázott rá, hogy nagyon ki ne fárasszák Sáríkat; mihelyt ennek jelét látta a beteg halovány, bágyadt arczán, mindjárt hangzott a parancs:

— Gyerekek, menjetek a szobátokba! Sáríka pihenni kíván.

Sáríka maga egy szóval sem mondta ugyan, de ők azonnal engedelmeskedtek. Szobájukba vonultak s nem is igen tudták, mi történik lent Sáríkáknál. No, megtudták az ebédnél, ha éppen történt valami.

Most is ebédnél ültek, mikor Sáríka megjegyzé:

— Itt volt az orvos és azt mondta, hogy csakugyan jó lesz, ha reggel itthon iszom a gyógy-vizet. Elég, ha délután kocsikázom oda a forráshoz.

— Keresnünk kell valakit, aki minden reggel pontosan elhozza a vizet, jegyzé meg a néni.

— Keresni? szólt Szidike élénken. Nem köll keresni, majd hozza Magduska.

— Miféle Magduska? Ki az? kérde Lujza néni.

Erre a kérdésre kissé bajos volt pontosan megfelelni, mikor voltaképen ők maguk sem tudták, ki az a Magduska. De hát ismerik. Nagyon kedves leány, szép is, illedelmes is és ha olyan furcsa ósdi ruhát nem viselne és azt a nagy kosarat nem czipelné, akár uri kisasszony számba mehetne.

Ez mind szép volt, de a két testvérnek kissé leesett az álla, mikor Lujza néni nemcsak elégnék nem találta, hanem egész komolyan rosszalta, hogy Zoltán és Szidike efféle utczai ismeretségeket kötnek. Már-már veszedelem fenyegetett, mikor a jó Sáríka, látva testvérei elszontyolodását, szeliden közbe vetette magát.

— Lujza néninek igaza van, hogy nem szabad csak úgy vaktában az utczán kötni ismeretségeket. No de az a Magduska jóra való szegény leányka lehet. Mindegy, akárki hozza a vizet. Ugy emlékszem, mondatok valamit, hogy a gyógy-forrásnál levő kisasszony, aki a vizet adogatja, ismeri és ajánlotta.

— Igen, igen! Persze! felelé Szidike élénken.

— No's, hát ma délután oda kocsikázom és beszélek vele. Ha valóban megbízhatónak mondja, akkor megfogadhatjuk ezt a ti Magduskátokat.

Ez ellen Lujza néninek sem volt kifogása.

Délután előállt a gyalog-hintós ember és Sáríka kikocsizott a gyógy-forráshoz. Az öreg néni otthon maradt, de Zoltán és Szidike elkisérték testvéröket. Hogy ne! Reájok ott szükség lesz, hiszen ők már jó ismerősök a vizet osztogató kisasszonynyal.

Mikor odaértek a gyógyforrás oszlop-csarnokához, kitünt, hogy egy kis hiba

van a dologban. A gyaloghintót, melyben Sáríka ült, nem lehetett fölhuzni a csarnokba vezető lépcsőzeten.

— Majd én elhozom ide a vizet, szolt Zoltán készséggel.

— Igen ám, de beszélni is akarok azzal a ti ismerősötökkel, jegyzé meg Sáríka.

— Igaz a! Szólok neki... talán lejön ő ide hozzád.

A vizet osztogató kisasszony, megértvén a dolgot, barátságosan felelé:

— Most éppen senki sincs itt, elmehtek néhány perczre. Majd viszem magam a vizet is. Én biztosabban tudom fogni a teli poharat.

Megtöltött egy poharat a gyógyvizzel és levitte Sáríkanak, aki nyájas köszönetet mondva nyult utána. (Lásd a képet a 132. lapon).

— Ősém talán már meg is mondta, miért kérttem ide a kisasszonyt, szolt aztán.

— Igenis, már tudom. A Magduska dolgában. Csak jót mondhatok róla. Teljesen meg lehet bizni benne, pontosan fogja házhoz hordani a vizet, a mely órára rendelik. Nagyon derék, kedves leányka, megérdemli, hogy egy kis keresete legyen.

— Talán árva gyermek, vagy nagyon szegények a szülei? kérdé Sáríka.

— Azt hiszem, árva. De bizonyosan nem tudom.

— Ez már furcsa! szolt közbe Szidike. Hiszen sokszor beszélt vele. Én majd megkérdezem, mihelyt találkozom vele.

— És egész bizonyosan nem fog semmit megtudni, szolt a kisasszony mosolyogva. — Magduska azt fogja felelni, amit másnak: »Erről nem beszélhetek, anyóka megtiltotta«. — Jaj!

S a kisasszony hirtelen ugy megijedt, hogy majd kiejtette kezéből a poharat, melyet Sáríka épp vissza nyujtott neki.

— Mi a baj? Mitől ijedt meg? kérdék.

— Már nincs baj... látom, csak az inas... az öreg Szigethváry grófné inasa... alkalmasint vásárol valamit. Azt hittem, maga a grófné.

— És aztán miért kell tőle megijednie? kérdé Sáríka.

— Azt hittem, már fölment a csarnokba. Néha eljön délután és iszik egy-egy pohárral a gyógyvizből. Most nem talált volna ott a helyemen.

— No, az még nem lett volna nagy veszedelem; a grófné is várhat egy-két perczig.

— De nem vár ám, hanem rögtön számon kéri az embertől a mulasztást.

— Hiszen nem az ő szolgálatában van a kisasszony.

— Persze hogy nem, de a grófné azért mégis bajt okozhat az embernek. Nagyon nagy a tekintélye, amit mond, minden megtörténik és ha ugy kívánná, a fürdő igazgatója rögtön elcsapna engemet. Fél is tőle mindenki. A városi urak, főhivatalnokok mind a kedvében járnak, mert nagyon sokat áldoz jótékony célokra.

Sáríka igazán nagyot nevetett.

— Nagyon jótékony, tehát félnek tőle!

— Ugy-e sajátságos? Mégis ugy van... No de végezzük el inkább a Magduska dolgát. Alig pár percczel ezelőtt járt itt, éppen befejezte a körutját és nálam hagyta a kosarát, mint rendesen. Azt mondta, hogy a szomszéd fűszeres boltban vásárol egyetmást az öreg anyókéjának. Még bizonyosan ott van. Benézek a boltba és ide hívom, aztán vele magával állapíthatják meg, mikor és mennyi vizet hordjon.

— Ó, a kisasszony igazán nagyon szives.
A szolgálatra kész kisasszony gyors léptekkel ment egy közeli bolt felé és belépett. Majdnem ugyanabban a pillanatban, mikor elfordult Sárikáéktól, az oszlopcsarnok lépcsőjének tulsó végén megjelent egy magas nőalak, feszes, kimért tartással, kezé-

ben bottal, melyre azonban nem igen támaszkodott.

— Jaj, ni! szólt Szidike halkán. Mégis csak itt van a grófi bo... a grófné, akitől annyira félnek.

— Annál jobb, mondá Zoltán. Legalább én is meglátom végre. No, mondhatom,

... NYÁJAS KÖSZÖNETTEL NYULT UTÁNA. (Lásd a 131. lapon.)

nekem százszor jobban tetszik az én százszentendős boszorkám.

— Hiszen nekem is. De nézd... most mindjárt hiba lesz... még pedig miattunk...

— Ugyan micsoda hiba?

— Láthatod... megy föl a lépcsőn... nem fogja ott találni a kisasszonyt... nem kap rögtön vizet... hiszen hallottad...

még bizony elcsapatja ezt a nyájas jó kisasszonyt, aki Magduskát keresi ami dolgunkban.

— Igaz biz a! Ejnye no! Azt már csak nem engedhetjük.

— Csakhogy nem tehetünk semmit.

— Dehogy nem! szólt Zoltán gyors elhatározással.

S hirtelen eliramodott.

A grófné egy pillanatra arcza mint Aztán lassan ahol a gyűcsapjai voltak meglehetősen kozva állt amott me lépcső alján is álmélkodott.

— Ni, ott...! Mit

Valóban állt ott a vágató kisasszony. Fürgesekkel me lassan lépegrófnét, ben így b magát:

— No Talán csak meg... E van az e megköszöni

S gyorsan egy poharát totta a csap töltötte és indult megrófné elé. illedelmes szólt:

— Enged hassak a egy perczre

— Miért lessége? ké

A grófné ezalatt följutott a csarnokba, egy pillanatra megállt és kemény kifejezésű arcza mintha még szigorubbra vált volna. Aztán lassan tovább haladt addig a helyig,

ahol a gyógyforrás csapjai voltak. Itt meglehetősen csodálkozva állt meg és amott messzebb a lépcső alján Szidike is álmélkodva szólt:

— Ni, Zolti van ott...! Mit akarhat?

Valóban, Zoltán állt ott a vizet adogató kisasszony helyén. Fúrge lábaival sokkal megelőzte a lassan lépegető öreg grófnét, menetközben így biztatgatva magát:

— No bizony...! Talán csak nem esz meg... Ha helyén van az esze, még megköszöni.

S gyorsan fölkapva egy poharat, oda tartotta a csap alá, megtöltötte és elszántan indult meg vele a grófné elé. Bátor, de illedelmes hangon szólt:

— Engedelmet kérek, hogy én szolgálhassak a vízzel. A kisasszony eltávozott egy perczre.

— Miért távozott, mikor itt a kötelessége? kérdé a grófné fagyos hangon.

A poharat azonban mégis átvette. Zoltán pedig gyorsan szolgált fölvilágosítással.

— Egy pohár vizet vitt le a beteg testvéremnek, aki amott lent ül a kis kocsi-ban és nem tud feljönni.

Az öreg nő tekintetének mintha kissé enyhült volna a szigorúsága. Oda pillantott Sárrika felé.

— Nem látom ott, mondá aztán.

— Nem, mert elment egy szomszéd boltba, hogy a testvéremnek egy dolgát elintézzé.

— Akkor jól van. Beteget segíteni köll, amiben lehet. És téged persze megkért, hogy amig oda jár, légy itt a helyettese?

— Nem éppen. Csak úgy a magam jószántából jöttem, mert úgy gondoltam, hogy ha ő szivességet tesz nekünk, hát ne legyen miattunk hiba az ő dolgában.

Ez az egyszerű, őszinte magyarázat nagyon megtetszhe-

tett a grófnénak, mert arczáról majdnem teljesen eltűnt az a kemény vonás, sőt mintha egy kicsit el is mosolyodott volna.

— Derék fiu vagy. Tudod mi a helyes. Mi a neved?

... EGY PILLANATRA MEGÁLLT.

- Bodrogi Zoltán.
 — Bodrogi... azt mondtad, Bodrogi?
 — Igen is, az a nevem.

Zoltán csöppet sem értette, mi különöset talál a grófné ebben a névben és miért néz rá olyan sajtáságos, szinte megdöbben kifejezéssel. Ez azonban csak egy pillanatig tartott. Az öreg nő arcza rögtön vissza nyerte régi hidegségét, merevségét. De azért meglehetősen barátságosan hangzott ajkáról a szó, amint Zoltánnak visszaadta a kiürített poharat.

— Köszönöm, fiacskám.

Aztán lassu léptekkel lement a lépcsőn s a nagy bárka-hintó épp akkor ért oda. Beült és elhajtatott. Zoltán pedig sietett a testvéreihez. Ugyanakkor ért oda vissza Mariska kisasszony is és megpillantotta az épp odább kocszizó grófnét.

— Jaj, hát mégis itt volt...

— Itt, de nincs semmi baj, mondá Zoltán vigan. Adtam neki vizet, meg volt elégedve.

— No, hála istennek! De én hiába jártam ott a boltban; Magduska már elment. Hanem azért nem lesz hiba. Tessék csak megmondani a címet és hány órákor legyen ott a víz; majd elintézem Magduskával.

Ezt rendbe hozván, megindultak haza felé. Sárka megdicsérte Zoltánt jó ötleteért, Szidike pedig tréfás boszankodással szólt

— Ez már nem igazság! Én fedeztem föl a grófi boszorkát, te egészen mostanig nem is láttad és ime, mindjárt első ízben már beszélgettél is vele!

— Szemesnek áll a világ, hugoescám! felelt Zoltán nevetve. — Jutott volna neked eszedbe, hogy oda menj. Még jobban

illetett volna is, hogy leány szolgáljon a hatalmas méltóságos asszonynak.

— Jaj, Zolti, azt én meg sem mertem volna tenni. És mit mondott? Mert láttam, hogy beszélgettetek is.

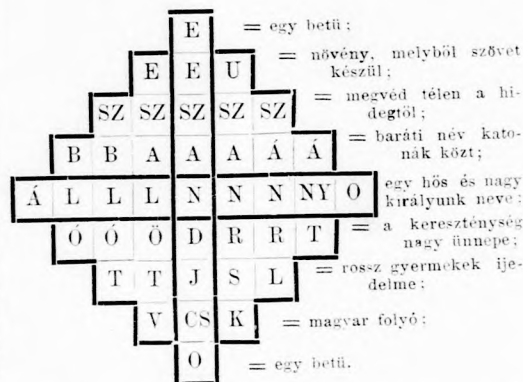
— Ó igen, évődött Zoltán. Nagyon megbarátkoztunk és megszerettük egymást.

— Ugyan már no!

— Csak a fele tréfa. Hogy megdicsért, az tiszta igazság. És tudod mit, hugoescám? Én ugy látom, hogy ez a grófi boszorka sem olyan rettenetes, mint amilyen a hire.

(Folytatása következik.)

KERESZT-REJTVÉNY.

A vastagabb vonallal jelzett s egymást keresztező két leghosszabb sorba eső betűkből, fölülről lefelé, illetve balról jobbra olvasva, egy hajdani hős és nagy király neve derül ki.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Derék Ferkó.”

Elbeszélés, az ifjuság számára írta *Marryat*, átdolgozta *Donászy Ferencz*, hat színes képpel, díszes kötésben.

AZ UTOLSÓ KIRÁNDULÁS.

— Beszélyke. —

(Képekkel a czimlapon s a 136. és 137. lapokon.)

GEN bizony, tesszik, nem tesszik, már az ugyan ezen a világon, hogy a legkellemesebb dolog is véget ér egyszer, ha még

oly sokáig tartott is. Például a nagy vakáció.

— Szinte el sem tudom hinni, hogy holnap már nem leszünk itt, sohajtá Gyula.

Sohajtására teljesen hasonló bus sohajtások feleltek jobbról is, balról is, mintha csupa bánat és siralom tanyája lett volna az a szép tágas szoba. No, ha nem bánatnak és siralomnak, de minden esetre nagy rendtelenségnek volt a tanyája, mert Gyula urfín kívül még három leányka is rendezgetett, rakosgatott és csomagolgatott itten. Minden szekrény, fiók, láda tárva, minden holmi szerte hányva. Hogy ne, mikor össze kell szedni mindent, berakni a nagy uti ládába. A mama úgy rendelte, hogy kiki gondoljon a maga holmijára.

— Ó, de szomorú munka ez a csomagolás! sohajtá Irénke.

— De mennyire! bizonyítá a kis Lenke. Én már bizonyosan tudom, hogy el nem készülök estig. Nem is bánom. Akkor legálább nem utazhatunk el holnap hajnalban.

— Tévedsz, kis buksi, jegyzé meg Rózsika, a három leány közt a legnagyobbik. Apácska nem érti a tréfát, ha egyszer valamit elhatározott. Ha el nem készülsz, csak az lesz belőle, hogy a holmid itt marad.

— Ó, az az apácska olyan szörnyen szigorú! Még engedhetett volna vagy három napot! Ugy-e, Jenő?

Ez a kérdés az épp belépő ötödik testvérhez volt intézve, aki azonban nevetve felelé:

— Nem, hugocskám, nem úgy van. Apácska nem engedhet már fél nappal sem többet. Hát csak nyugodjunk bele, hogy a nyaralásunknak ma van az utolsó napja. Holnap visszatérünk a városba.

— Kár! Kár! Bizony szomorú! sohajták mind.

— Oktondiak leszünk, ha ezt az utolsó szép napot szomorúan töltjük, mikor vigan is lehetnénk. Én mindjárt elkészülök minden dolgommal, ha ti is iparkodnátok és délig elkészülnétek, akkor délután még egy utolsó kirándulást rendezhetnénk.

— Jaj de okosan beszélsz! Persze, hogy azt kell tennünk! Csak tőlünk függ, vigan töltjük-e ezt az utolsó napot vagy szomorúan. Van eszünk, hogy a vigságot választjuk.

A Jenő jó ötlete egyszeriben megváltoztatta a testvérek kedvét. Roppantul iparkodtak, hogy délig minden dolgukkal elkészüljenek s amit az ember nagyon akar, az rendesen sikerül is. Ebéd idejére már minden könyv, játékszer és az a százféle apróság, amit nyáron át itt falun gyűjtöttek, szépen be volt rakva a ládába és még egy kis tanácskozásra is maradt idő.

— Hová rándulunk ki? hozta szóba Gyula.

— Valamely kedves helyünkre, a melyet nagyon szeretünk, vélte Rózsika.

— Akkor a nagy erdőbe megyünk, az óriás tölgyfához, mondá Irénke.

— Csakhogy az nagyon messze van! szólt Lenke.

— Ma sines messzebb, mint máskor, jegyzé meg Jenő. Korán délután indulunk, kérünk a mamától mindenféle elemózsiát, tüzet rakunk és ti leányok megfőzitek a kávé.

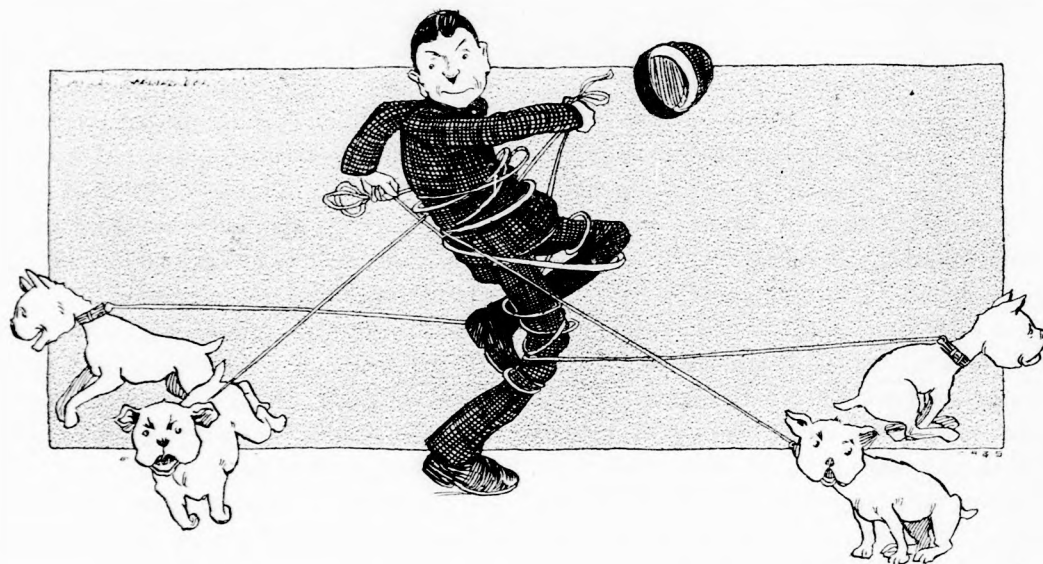
— Nagyon jó lesz! Ez nagyon mulatságos lesz!

A mama szívesen beleegyezett a gyermekek tervébe és mindjárt gondoskodott is,

hogy derekas oszonnával bucsuzhassanak el az óriás tölgyfától.

Két kosár telt meg mindenféle jóval. A nagyobbikat Gyula vitte, a kisebbiket Irénke. Mindenkinek jutott valami vinni való, de szívesen vállalkoztak is rá, úgy hogy csak Jenő indult üres kézzel.

— Ugy is kell, mondá Rózsika. Te vagy a rendező, téged megkimélünk a fáradságtól.

... MAJD LERÁNTOTTÁK A LÁBÁRÓL. (Lásd a 138. lapon)

— Mégis én viszem azt, ami nélkül nagy hiba esnék az oszonnánkban, felelt Jenő vigan.

Nézegették, találgatták, de nem tudták kitalálni, micsoda fontos tárgyat rejtegethet Jenő a zsebében. Nagy sokára, utközben, megszánta őket és hogy kielégítse kíváncsiságukat, előmutatott egy skatulya gyujtószálat.

— Hogy raknánk tüzet e nélkül?

Nevetve adtak neki igazat s jókedvűen és szaporán bandukoltak odább, egy ideig a poros országuton, aztán a sik mezőségen. A nap bizony melegen tűzött, a célpont messze volt, egy óránál több telt bele, míg az erdő közelébe értek. De még előbb a patakon kellett átjutni. Hid nem volt, de tudtak egy gázlót, ahol nagy kövek meredtek ki a vízből. Egyikről a másikra ugrálva hiba nélkül értek a tulsó partra s a víz

mentén haladtak tovább, midőn egyszerre csak lármát hallottak. Gyula vette észre legeelőször a zaj okát s a tulsó partra mutatott. (Lásd a képet a czimlapon.)

— Nézzétek csak! De furcsa!

Mind oda néztek, aztán nagyot nevettek.

— Jaj de mulatságos!

— Mindjárt lerántják a lábáról!

— Nem bir velök!

Eleinte Jenő is velök nevetett, de aztán hirtelen mást gondolt. Mert mulatságosnak hiszen mulatságos volt az, amit láttak; de csak annak volt mulatságos, aki nézte. Egy öreges ember, nyilván urasági cseléd, vesződött ott négy fiatal ebbel, de sehogys bir velök. Pórázon vezette a kutyákat,

JÓ KEDVVVEL FOLYT AZ OZSONNÁZÁS. (Lásd a 138. lapon.)

ezek pedig nyulat pillantottak meg, utána akartak eredni s hogy nem szabadulhattak, dühösen kaffogva forgolódtak, kavarogtak vezetőjük körül, aki hiába csitította őket. A nagy keveredésben úgy rácsavarták a köteleket a vezetőjükre, hogy ez már alig vehette kezének-lábának hasznát.

— Ez Bálint, a szomszéd báró öreg vadásza, szólott Jenő.

— Az ám, mondá Gyula. Ugyanaz, aki multkor nem eresztett be a vadas-kertbe, mikor azon a tájékon jártunk.

— Nem tehetett máskép, ha ugy szól a gazdája parancsa, felelé Jenő. De most minden esetre segitenünk kell rajta.

— Hát még mit! pattant föl Gyula. Mi közünk hozzá? Boldoguljon, ahogy tud.

— Persze! vélték a lányok is. De nem is tehetünk semmit. Csak nem térünk vissza a tulsó partra? A gázló messze van... aztán meg ideje is, hogy célhoz jussunk; fáradtak vagyunk.

Gyorsan találtak tömérdek kifogást. Jenő azonban nem vitatkozott, hanem benyult a kosárba, kikapott valamit és szaladásnak eredt a gázló felé.

— Hát csak menjetek odább, majd utólélek, kiáltá.

Most már csak azért sem mentek. Látni akarták, mit végez Jenő. Ez pedig szaporán futott, miközben oda kiáltott az öreg Bálintnak:

— Várjon csak... mindjárt ott leszek és megsegítem.

Nem is telt bele két-három perc, már ott volt s bizony éppen idején, mert a neki dühödött ebek már-már majd lerántották a lábáról. (Lásd a képet a 136. lapon.) Jenő nem rontott erővel rájuk, hanem leguggolva az egyik előtt, az orra elé tartott valamit.

— Nézd csak, kutyus, szereted-e?

Az eb rögtön abba hagyta a hánykódást és mohón kapott a zsíros pogácsa után.

Alig hogy a többi ezt meglátta, mind oda gyült és részt akart a jóból. Adogattott is Jenő mindegyiknek és mialatt így eszegettek, az öreg Bálint szerencsésen kiszabadította a kezét-lábát, megmarkolta a köteleket és ismét ura lett a négy ebnek.

— Nagyon köszönöm, kedves jó urfi, hogy megsegített. Igazán, egészen bele zavarodtam, ahogy ez a négy kis bestia összedrótozott.

— Nagyon hosszú pórázra eresztette őket.

— Az ám, kedvezni akartam nekik, mert hát a báró urnak a kedves ebecskéi. No, de most majd kurtábbra fogom a póráz, nem ficzkádoznak többet. Bizony majd csuffá tettek.

Az öreg még újra is megköszönte Jenőnek a szivességet, aztán odább ballagott a kutyáival, Jenő pedig visszatért a testvéreihez. Ezek jókedvűen, de mégis kissé csipős hangon évődtek vele:

— Éljen a hős szabadító! Jaj, de csak nagylelkű vagy, hogy megsegítetted azt, aki minap majdnem goromba volt hozzád!

— De abba nem egyezünk ám bele, hogy a nagyszerű állatszelistést a mi rovásunkra végezted légyen, jegyzé meg Gyula. Ha a kutyuskáknak adtad a pogácsát, hát neked nem jut pogácsa az ozsonnánál.

— Természetesen, felelé Jenő nyugodtan. No, soha se gyonyolódjatok! Látom, nem volt kedvetekre, amit tettem... de hát csekélység az egész, ne gondoljunk rá többé. Induljunk!

Folytatták az utjokat és végre célhoz értek. Az óriás tölgyfa jócskán bent volt az erdőben, körülötte sűrű bokrok nőttek s egy ilyen bokor tövében pihent le a kis társaság, mert ugyancsak elfáradt a nagy gyaloglásban. De a pihenést hamar megelégtették.

— Dologra! Száraz galyat szedni! Tüzet rakni! Ozsonnát főzni!

Ez volt ám a kedves, vidám munka! Sürgölődtek mind a hányan, a fiúk száraz galyat hordtak össze, megrakták a tüzet egy kis tisztáson, a lányok hozzá láttak a főzéshez és mikor minden kész volt, letelepedtek újra a bokor tövébe, ahol aztán széles jókedvvel folyt az ozsonnázás. (Lásd a képet a 137. lapon.) Nem cseréltek

volna egy-egy kis királylyal sem s boldogan mondogatták:

— Vigan telt a vakáció, vigan is fejezzük be!

— Legszebb napja mégis a mai volt, ezzel az utolsó kirándulással.

Hajh! Csakhogy rég megmondták már azt: nyugtával dicsérd a napot!

Hogy a nap nyugovóra kezd hajlani, azt sokáig nem vették észre, vagy inkább nem akarták észre venni. Ozsonna után különféle játékokkal szórakoztak; de egyszer aztán Rózsika fölkiáltott:

— Talán beborult, hogy olyan sötét kezd lenni itt a fák közt?

Nem biz' a, tiszta kék volt az égbolt.

— Szedjetekek össze mindent, szólott Jenő. Indulnunk kell hazafelé, még pedig szaporán, mert a nap lenyugodott; sötét este lesz, mire beérünk.

Ez nem volt éppen nagy baj, mert az erdőből hamar kiértek, a sik mezőn és az országuton pedig az esti szürkületben is jól elballaghattak. Csak a patak gázlója lett volna kissé veszedelmes, de még eléggé jól látták a vízből kimeredő nagy köveket, hiba nélkül jutottak át. De onnan aztán egyre lassabban ballagtak, mert most már ugyancsak fáradtak voltak az egész délutáni sok járkálás, játék után. Egészen sötét lett, mire a falu széléhez értek.

És itt fordult hirtelen borusra is a kedvök, mikor Gyula így szólt:

— Rózsika, add ide a tollkésemet... tudod, nálad maradt, mikor a kalácsot szelted föl.

— Dehogy maradt! Visszaadtam... az-az oda tettem melléd a földre.

— Oda tetted! Akkor ott is maradt! Az én drága késem!

És ez nem is volt az egyedüli hiba. Irénke a selyem kendőcskéjét hagyta ott, mert a nagy főzés közben tej ömlött rá, hát kiterítette egy bokorra száradni, szépen ott is felejtette.

— Ó, mit csináljunk! Most a sötétben már vissza nem térhetünk olyan messzire!

— Ugyan szép dicséretet kapunk a mamától!

— Ó, de megadtuk a kirándulás árát! Segíteni sem lehet, mert reggel korán elindulunk!

Sopánkodtak, aztán bizony pöröltek is, hogy ki az oka s ugyan kedvetlenül közeltek a házukhoz. Jenő ballagottt leg hátul. Egyszerre csak megszólítja valaki: az öreg Bálint vadász.

— Valami baj van, urfi? Itt jöttem a közelükben, hát akaratlanul hallottam valamit.

— Persze, hogy történt egy kis bajunk. Ha nem is nagy, de mégis kár és boszúság, felelé Jenő.

A többiek már épp a kapunál voltak, mikor Jenő futva utól érte őket s így szólt:

— Ne szóljatok a mamának semmit arról, ami oda veszett... no, csak egyelőre. Majd meglátjuk.

Csodálkoztak a testvérek, mert éppen Jenő volt az, aki mindig jó példával járt elől a nyíltságban és őszinteségben. Miért akar most titkolózni? Faggatták, de nem magyarázta meg, csak nevetett. Ekkor majdnem megharagudtak rá.

— Kárunk van, rosszul végződött a kirándulásunk és te még nevetni tudsz!

A különben komoly Jenő erre még vigabban nevetett.

— Nekem nincs károm, én nevetetek.

No, ez már csak nem szép!

Otthon a mama nagyon el volt foglalva a hajnali elutazásra való utolsó készülékekkel, melyek miatt a vacsora is későre maradt. Végre azonban hozzá ülhetek a vacsorához és ekkor mesélni kellett volna a kirándulásról, de Gyula és a leányok ugyancsak ötöltek-hatoltak, míg Jenő folyvást az órát nézegette, aztán gyorsan kiestett, mikor a cseléd jelentette, hogy az öreg Bálint vadász van itt és Jenő urfival szeretne beszélni.

— Ugyan mi dolga lehet vele?

Alig egy-két percz múlva már megtudták, Jenő visszatért és ünnepélyes komolysággal átadta Gyulának a tollkését, Irénkének a selyem kendőcskéjét.

— Hogy szerezted vissza? kérdék álmélkodva.

— Egy kis szivesség révén, felelt Jenő. Gunyoltatok, hogy segittem az öreg Bálint vadászni, de most ti veszitek hasznát: mert, hogy megtudta a bajotokat, készséggel ajánlkozott, hogy segít rajta. Mint gyakorlott öreg vadász, könnyen megjárta a nagy utat, volt nála gyujtó szál, hát meg is találta az ott hagyott holmitokat.

Most már visszatért a jókedv s elmondtak mindent a mamának, aki aztán így szólt:

— Derék példát adtál, Jenő fiam! Ti többiek, ne feledjétek ezt az utolsó kirándulást!

REZEDA.

KIS rezedám, már nem
illik, látod,
Hogy színtelen nyílik
a virágod.

Más virág talán színt

Szivárványtól kapott,
Mért, hogy csak te magad
Vagy színtelen, kopott?

Ugy öltözik mindmegannyi virág,
Amióta áll ez a nagy világ,
Amilyen akkor volt
Az első ruhája,
Mikor a jó Isten
Maga adta rája.

Ama boldog régi, régi korban,
Én voltam az utolsó a sorban.
Akkorra elfogyott
Színes bársony, selyem,
Gondolkozott az Úr,
Mit is tegyen velem?

Zöldes-szürke kis hullott levelet
Hamarjában derekamra vetett.
S mert már színes ruhát
Reám nem adhatott,
Rám lehelte az Úr
A legjobb illatot.

Mama.

A KIRÁLY-KISASSZONY CSÓNAKÁZÁSA.

— Kurtácska, de veszedelmes história, képpel. —

VOLT egyszer egy kényes kis király-kisasszony, aki nagyon szeretett csónakázni. No, ez nem hiba, csónakázni szerethet még az is, aki nem

király-kisasszony, a csónakázás nagyon kellemes multság. Csináltatt is az öreg király az ő kedves leányának gyönyörű csónakot, mely arannyal-ezüsttel volt kiverve, bársony üléssel ellátva, szolgálatára pedig külön hajósok voltak kirendelve.

A király-kisasszony tehát csónakázott, amikor akart. Az az dehogya, mégsem mindig, amikor akart. Mert ime, egy napon megint eszébe jutott, hogy csónakázni fog, de a hopmesternő azt mondta:

— Ma nem lehet, kegyes hercegnőm. Nagyon nagy szél fuj.

— Hát aztán? Mi gondom a szélre? Talán bizony az a hitvány szél nagyobb ur a király leányánál? Ki meri azt mondani?

— Ments isten, hogy valaki olyat merne mondani, szolt ijedten a hopmesternő.

— No's, hát akkor csónakázunk, punktum.

A szegény hopmesternő jól tudta, hogy a punktum után többé szólni nem szabad. Mivel azonban nagyon gondos és lelkiismeretes öreg dáma volt, nem vehette a lelkére, hogy a király-kisasszony valami bajba keveredjék. Tehát furfangos tervet eszelt ki.

— Várj csak, kényes princzeszka, mégsem fogsz csónakázni.

És titkon odaizent a hajósoknak, akik mindig a csónaknál voltak, hogy sétáljanak el messzire, ne találjon a király-kisasszony senkit ott.

Nem is talált. El is öntötte a pulykaméreg, fenyegetőzött, hogy így meg úgy, örökös tömlöczbe juttatja a hajósokat, a miért távozni mertek a helyükről.

— Talán mégsem érdemlik, csitította a hopmesternő. Bizonyosan nem hitték, hogy a hercegnő ilyen szélvészben is csónakázni akar. Hiszen ez valóságos isten-kisértés. No, sétáljunk haza!

Örült a hopmesternő, hogy ily jól sikerült a fortély. De ugyan korán örült. Mert egyszerre csak azt vette észre, hogy a király-kisasszony elmaradt tőle.

— Majd utól ér a palotáig. Lassan megyek.

De a király-kisasszony, csak nem került elő. Hol járt ő már akkor! Nem is járt, hanem csónakázott.

Igen bizony, csónakázott. Mert hogy valami meg ne történjék, amit ő akar, azt már csak nem tűrheti.

— Majd parancsolok én ennek a hitvány szélnek is, szolt magában. Sokszor mondta királyi atyám, hogy az én kívánságomnak senki sem szegülhet ellene.

Visszatért a csónakhoz, beleült és eloldotta.

— No, ha a szél fuj, hát vigye ki a csónakomat. Kormányozni magam fogom.

A szél épp a part felől fujt, hát mihamar el is lóditotta a csónakot beljebb a tengerre. Itt még nagyobb volt a szél ereje, a tenger pedig hatalmas hullámokat vert. A pompás csónak úgy libegett ide-oda, akár egy kis könnyücske pöhöly. Hogy a király-kisasszony az ő finom gyöngé kezeivel kormányozhassa, arról szó sem lehetett. Sőt akárhányszor majd kibukott és halálos rémülettel fogózkodott, ámbátor azt is látta, hogy ez édes keveset fog érni, ha a csónak mindenestül fölborul.

Jaj no! Már ugyan micsoda hallatlan dolog ez? Hogy merik azok a hullámok oly gorombán ide-oda dobálni? És ez a sivitó szél miért nem szűnik meg, mikor a királykisasszony csónakázik? Az elkényeztetett királykisasszony haragudott, mérgelődött, de biz' végül már erre sem ért rá, mert már csak sirt, jajgatott és ijedezett.

— Jaj, mi lesz belőlem! Már messze bent vagyok a tengeren és még egyre tovább hajt ez a gonosz szél... És ha fölborul a csónak...! Ni ezek az éhes halak

hogy vigyorognak reám... Ha közéjük bukom, megfulok, szétszednek, megesznek! Ó, hát nem vagyok én a hatalmas király leánya, hogy holmi hitvány szél és víz halállal mer fenyegetni?!

Merte, bizony merte s a szegény királykisasszony végképen kétségbe esett. Sajnálta, hogy nem hallgatott a jó öreg hoptesternőre, okosnak találta a hajósok távozását. De már késő! Még egy-két ilyen nagy hullám, mint ez ni... s fölborul a csónak.

Az meg is történik okvetetlenül, ha épp a végső veszedelemben oda nem ér egy csónak, melyet a megriadt hoptesternő küldött bátor hajósokkal az akaratos királykisasszony után. Ezek kivontatták a pompás csónakot s a parton az aggódó királyné fogadta leányát örömmel, de szemrehányással is.

— Milyen veszedelembé döntötted magadat! És mennyi aggodalmat okoztál nekünk! Hogy indulhattál egymagad a tengerre?

— Csónakázni akartam s a hajósok nem voltak a helyökön.

— Nem csoda. Nem gondolhatták, hogy csak eszedbe is juthasson a csónakázás ilyen szélvészben.

— De mikor azt hittem, hogy parancsoknak minden, még a szél is engedelmeskedni köteles! mondá a királykisasszony.

— Oktalan elbizakodás, édes leányom. Ember csak embernek parancsolhat, míg a természet örök rendjével szemben a leg hatalmasabb király is épp oly semmiség, mint a gyámoltalan koldus. Aki esőnek, szélnek parancsolni tudjon, az csak egy van — a mindenható Isten!

MATYI BÚJA.

*Ó, én szegény Matyi madár!
Költött ez nekem?!
Sírhatok már, ríhatok már,
Elért végzetem.*

*Kedvem szerint jártam, keltem
Házban, udvaron,
Jól tartottak, dédelgettek,
Nem is volt bajom.*

*És, ó dőre! vásott kedvvel
Én meg mit tevék!
Mindenkinek neki mentem,
Mindent csipkedék.*

*Békót vertek a lábamra,
Alig léphetek...
Jaj, nem leszek már vásott, csak
Kegyelmezették!*

A RENDSZERETŐ EB.

— Levél Forgó bácsihoz. —

KEDVES Forgó bácsi! Többször olvastam a »Kis Lap«-ban apróbb leírásokat, melyeket olvasó társaim közöltek az állatoknál megfigyelt érdekesebb esetekről.

Ilyen érdekes kis apróságot akarok én is följegyezni ami Szultánunkról.

Szultán biz' itt nálunk nem valami hatalmas török császár, hanem csak házőrző eb. Ezt a dolgot jól is végzi, de az a rossz sokása volt, hogy nappal az udvaron levő virágok, növények közt szeretett kapargálni, egész gödröket ásott. Hát az lett belőle, hogy nappalra lánczton tartottuk.

Nagyapa szokta minden este leoldani róla a lánczot, melyet aztán bevitt éjjelre a konyhába.

Egy napon, hogy hogy nem, Szultán valamikép maga szabadította ki magát, a láncz kikapcsolódott s a földre hullt. Most már szabadon futkoshatott Szultán, de nem azon kezdte, hanem mit tett? Fogai közé vette a lánczot és beakarta vinni a konyhába: de mivel az ajtó be volt zárva, a küszöbre tette és csak aztán élvezte a szabadságát.

Látta, hogy a nagyapa mindig beviszi. Hát ő is meg akarta tartani a rendet.

Kedves Forgó bácsit üdvözlí

hű kis olvasója

Vetits Ilonka.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LIX. köt. 7-ik számában közölt betűrejtvények megfejtése:

Éjjel. — Apró-pénz. — Napszámos.

Helyesen fejtették meg: Lengyel Margit és Kálmán, Luczenbacher Ada, Husz Miczike, Vajda Anna és Laczi, Leipniker Margitka és Mátyás, Hajdu Margitka, Engel Livia, Mäder Hedvig és Emma, Kövesi Jenő, Spányi Margit, Herzog Dóra és Vilma, Vitkovics Imre (részben), Rozsnyay Sárka és Lilike, Stokinger Milike, Stern Jolán és Birike, Gáldonyi László, Berg testvérek, Veiszberger Teri és Anikó, Thaly Florence, Hacker Irén, Józsi és Feri, Goldmann Pál, Ferenczi Margit, Friedmann Ernő József, Gyárfás Erzsike, Hollós László, Badics Gizella, Hefty Paula, Kain Pista, Romeiser Márta és Jolán, Naschitz Gyuri, Kálmán Margit, ifj. Muraközy László, Háry Irén és Juliska, Kazy Livia, Kovács Ferencz, Kiss Margit, Szilágyi Ernő, Riekl Ilona, Endreffy Jenny, Tiszti Lajos, Júrenák Gizi (részben), Pap Lilike, Kovács Mariska, Veress Gizi és Józsi, Kazy Péter, Boros Margit,

Péterfy Vilma, Mezey testvérek, Grósz Béla, Wurm Betty.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertesek lettek *Mäder Hedvig és Emma, Székesfehérvárti*, kiknek a jutalom-könyvet (*»Jánoska. — Az arany gyűrű. — A paradicsom«*, elbeszélések, az ifjuság számára, írta *Benedekné Indali Etelka*, számos képpel, diszes kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LIX. köt. 6-ik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Tersztyánszky Ferike, Lorsy Móríc Ernő, Stern Jolán és Birike, Veisz Katicza, Jantsits Jolánka, Tibor és Bandi, Medvezky Gyurika és Sándorka, Hollós László, ifj. Kleiszl Gyula, Máj Kata, Ilona és Feri, Kazy Livia, Háry Irén és Juliska, ifj. Muraközy László, Kálmán Margit, Naschitz Gyuri.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szigeti Ilonka. Soraid oly későn érkeztek, hogy megfejtésedet már az utólagosak rovatába sem vehettem fel. Ha késedelmesen kapod a lapot, értesítsd a kiadó-hivatalt, mely utána fog nézni, hol a hiba. — **Hacker testvérek.** Szívesen veszem, ha majd meglátogattok és elbeszélitek, mi szépet láttatok utazásotok alatt. Megirni egyébiránt megirhattatok volna, még ha nem lett volna is alkalmas arra, hogy közöljem. — **Schuller Lajoska.** Hogy azok, akikről kérdezősködtél, még olvasói-e a »Kis Lap«-nak, annyi ezer közt bizony nem tudhatom. Legfeljebb a kiadó-hivatal kutathatná ki, mely a jegyzéket vezeti: tehát, ha nagyon érdekel, oda fordulj. — **Lorsy Móríc Ernő.** A rejtvény jól van szerkesztve, de tulságosan könnyüeske; a jelző sorok rögtön elárulják az egészet. — **Medvezky Gyurika és Sándorka.** El is várom soraitokat új lakóhelyetekről, a bosnyák fővárosból, hol sok újat és érdekest láthattok. A »Kis Lap« ott, hiszem, kétszeresen kedves barátotok lesz. — **Vajda Anna és László.** Nem bizony, aki után kérdezősködtök, az még nincs itthon, hanem messze hűsöl és fürdőzget. — **Engel Livia.** Most már jó, be is soroztam, de azzal nem bízathatlak, hogy rövid idő alatt meg is fog jelenni. — **Endreffy Jenny.** Rejtvényekben csak olyan szokat, neveket lehet használni, melyekről föltehető, hogy kis lovasó társaid is mindnyájan ismerik. Az »Inez« név nálunk nagyon ritka és szokatlan, az »Emir« török czimet sem ismeri minden kis olvasó. A »nyuszi« szót pedig használjuk ugyan tréfás beszédben, de nem használhatjuk feladványban mint igazi állatnevet. Továbbá: mivel balról jobbra olvasunk, kezdeni a felső bal sarokban kell. Ezeknek szem előtt tartásával próbálkozzál újra. — *Több levélről a jövőszámában.*

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.